

Sygn. akt: I C 1389/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2022 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Stanisław Bryliński
-----------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2022 roku w Grudziądzu na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w W.

przeciwko (...) "(...)" z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3. 173, 70 zł (trzy tysiące sto siedemdziesiąt trzy złote 70/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 2. 873, 70 zł od dnia 23. 04. 2021 roku do dnia zapłaty,

- 300,00 zł od dnia 11. 10. 2021 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1. 867,00zł (tysiąc osiemset sześćdziesiąt siedem złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 1389/21

UZASADNIENIE

Powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. działając przez profesjonalnego pełnomocnika, wnosila o zasądzenie od pozwanego (...) z siedzibą w W. kwoty 3. 173, 70 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 23. 04. 2021 roku do dnia zapłaty co do kwoty 2. 873, 70 zł i od kwoty 300,00 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Ponadto, powódka domagała się również zasądzenia od pozwanego kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że w dniu 9. 03. 2021 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki B. nr rej. (...). Sprawca szkody objęty był ochroną ubezpieczeniową odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W wyniku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel przyjął swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia i wypłacił właścicielowi uszkodzonego pojazdu odszkodowanie w kwocie 2. 650,19 zł. W wyniku umowy cesji powódka nabyła wierzytelność przysługującą zbywcy wobec strony pozwanej w związku z przedmiotową szkodą komunikacyjną. W postępowaniu likwidacyjnym pozwany nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do dokonanych cesji. Dochodzone pozwem kwoty stanowią różnicę pomiędzy kosztem naprawy określonym w kalkulacji powódki, wraz z kosztem prywatnej ekspertyzy, a sumą pieniężną wypłaconą przez pozwaną.

Pozwany działając przez profesjonalnego pełnomocnika w odpowiedzi na pozew wnosił o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty. W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że wypłacona kwota jest całkowicie wystarczająca, aby przeprowadzić skuteczną i zgodną z reżimem technologicznym naprawę pojazdu.

Pozwany zakwestionował również żądanie zapłaty kosztów za sporządzenie prywatnej kalkulacji (ekspertyzy) przedłożoną przez powódkę.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 09. 03. 2021 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki B. nr rej. (...) należący do E. K. (1). Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Ubezpieczyciel zaproponował poszkodowanemu naprawę pojazdu w warsztacie partnerskim, lecz poszkodowana nie skorzystała z tej możliwości i zleciła naprawę swoim bliskim.

W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany zakwalifikował szkodę w pojeździe jako częściową i na podstawie decyzji z dnia 29. 03. 2021 roku wypłacił na rzecz poszkodowanej odszkodowanie w wysokości 2. 650, 19 zł, opierając się na własnym kosztorysie.

W dniu 30. 03. 2021 roku poszkodowana zawarła z powódką w M. umowę cesji wierzytelności. Na mocy tej umowy poszkodowana przelała na rzecz nabywcy wierzytelność z tytułu odszkodowania należnego od ubezpieczyciela za szkodę powstałą w dniu 09. 03. 2021 roku.

Na zlecenie powódki został sporządzony kosztorys naprawy pojazdu, w którym koszt naprawy pojazdu określono na kwotę 5. 523, 89 zł. Pismem z dnia 06. 04. 2021 roku powódka zawiadomiła pozwanego o przelewie wierzytelności oraz wezwała pozwanego do zapłaty 2. 873, 70 zł w formie odwołania od decyzji.

Pozwany pismem z dnia 20. 04. 2021 roku podtrzymał swoje stanowisko.

(...) K. nabyła przedmiotowy pojazd w 2020 roku jako używany. Przed kolizją samochód był w dobrym stanie technicznym i nie miał śladów kolizji czy napraw.

Dowody :

- decyzje o przyznaniu odszkodowania,
- przedsądowe wezwanie do zapłaty wraz z zawiadomieniem o przelewie wierzytelności ,
- umowa przelewu wierzytelności,
- prywatna kalkulacja naprawy,
- faktura za kalkulację naprawy,
- dokumenty w aktach szkody,
- zeznania świadka E. K. (1).

Koszt naprawy pojazdu marki B. przy użyciu nowych, oryginalnych części zamiennych z logo producenta oraz według średnich cen robocizny stosowanych w wyspecjalizowanych warsztatach, wyniosłby 5. 692, 43 zł, a koszt naprawy z zastosowaniem nowych, oryginalnych części zamiennych jakości P i PJ wyniosłby 4. 010, 66 zł.

Dowody :

- opinia biegłego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr. inż. P. L. (1).

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne, dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i aktach szkody, a także na podstawie przesłuchania świadka E. K. (1) oraz opinii biegłego P. L. (1).

Sąd uznał za prawdziwe zeznania świadka E. K. gdyż są one jasne, logiczne i konsekwentne oraz znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone w toku postępowania. Prawdziwość dokumentów nie budziła bowiem wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony.

Sąd w całości podzielił opinię biegłego P. L. gdyż jest ona rzetelna, jasna, kategorierna oraz niesprzeczna. Opinia została wydana po wnikliwej analizie zebranego materiału dowodowego, przez biegłego będącego osobą obcą dla stron, a ponadto posiadającą wysokie kwalifikacje zawodowe oraz doświadczenie w sporządzaniu tego typu opinii. Żadna ze stron nie podniosła zastrzeżeń względem opinii biegłego.

Przechodząc do rozważań prawnych w pierwszej kolejności należy zauważyć, że zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j.: Dz.U. z 2016 r., poz. 2060, dalej jako ustawa) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta przy tym odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35). W myśl art. 36 ust. 1 tej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. W obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zatem zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 kc, a ubezpieczyciel z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 kc). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 kc). Ponadto zgodnie z art. 363 § 1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Natomiast stosownie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela przy ubezpieczeniu majątkowym polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 pkt 1 k.c.).

W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że powstanie roszczenia z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, a tym samym zakres odszkodowania, nie należą od tego czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar. Odpowiada ono niezbędnymi ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy, a naprawa dokonana przed uzyskaniem świadczenia od ubezpieczyciela, jej koszt i faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na sposób ustalania wysokości odszkodowania. Nie ma zatem znaczenia czy naprawienie szkody następuje na podstawie faktur za naprawę pojazdu czy wyceny kosztów naprawy - zasady naprawienia szkody muszą być identyczne. W konsekwencji spotykane niekiedy w praktyce uzależnienie wypłaty należności od faktycznego dokonania naprawy i udokumentowania jej kosztów nie jest uzasadnione. Szkodą (art. 361 § 2 k.c.) jest bowiem różnica między stanem majątku poszkodowanego jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie nastąpiło to zdarzenie. Roszczenie odszkodowawcze powstaje z chwilą powstania obowiązku naprawienia szkody, a nie po powstaniu kosztów naprawy pojazdu, z czym wiąże się brak

obowiązku po stronie poszkodowanego udowodnienia konkretnych wydatków poniesionych na naprawę pojazdu. Zastosowanie przepisu art. 363 § 1 k.c. w sferze odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela prowadzi do wniosku, że treścią świadczenia tego ubezpieczyciela, wynikającą z umowy ubezpieczenia OC nie jest jednak przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku (restytucja techniczna samochodu), ale naprawienie szkody powstałej w ogóle w majątku poszkodowanego, wywołanej uszkodzeniem lub zniszczeniem pojazdu. Od woli poszkodowanego zależy bowiem to, czy i w jakim zakresie wypłacone mu przez ubezpieczyciela odszkodowanie przeznaczy na naprawę samochodu (Vide : uchwała składu 7 s. z dnia 12.04.2012 roku, III CZP 80/01, OSNC 2012, Nr 10 , poz.112 , uchwała SN składu 7 s. z dnia 17.05.2007, III CZP 150/06 , OSNC 2007,Nr 10 ,poz.144, , uchwała SN z dnia 24.08.2017, III CZP 20/17, OSNC 2018, nr 6, poz.56, wyrok SN z dnia 8.09.2017, II CSK 857/16., wyrok SN z 21.08.2012 roku II CSK 707/12, OSNC 2014 , nr 4 , poz. 48)

Wobec powyższego należy stwierdzić, iż powódka nie miała obowiązku przedłożenia ani faktury VAT za całkowitą naprawę pojazdu, ani faktur źródłowych, które uwiarygodniałyby fakt dokonania napraw oraz użycie oryginalnych części, albowiem nie decydują one o zakresie należnego powódce odszkodowania. Poza tym bezprzedmiotowy jest zarzut strony pozwanej, że poszkodowany nie skorzystał z oferty naprawy pojazdu w warsztacie współpracującym z pozwanym. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. sygn. akt III CZP 32/03 poszkodowany ma prawo dokonania wyboru warsztatu, któremu zleci naprawę samochodu, o ile koszty naprawy wyliczone przez ten warsztat będą konieczne i ekonomicznie uzasadnione, a stosowane stawki robocizny będą mieścić się granicach stawek stosowanych na lokalnym rynku. W uzasadnieniu przedmiotowej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, iż poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Warsztaty te mogą posługiwać się różnymi cenami w zakresie tych samych lub podobnych prac naprawczych. Co więcej, ceny te mogą odbiegać w odpowiedniej skali od cen stosowanych przez warsztaty naprawcze działające na odpowiednim rynku lokalnym (np. na terenie określonego miasta lub gminy). Sąd Najwyższy wskazał również, że zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 § 2 k.c.), poszkodowany będzie mógł domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (ubezpieczyciela) odszkodowania obejmującego poniesione koszty wspomnianych prac naprawczych. Mając na względzie powyższe rozważania prawne zasadnym jest twierdzenie, że pozwany ubezpieczyciel nie ma prawa narzucać poszkodowanemu konkretnego warsztatu, w którym ma zostać przeprowadzona naprawa. Podkreślenia wymaga, że zlecenie naprawy za pośrednictwem warsztatu wskazanego przez ubezpieczyciela byłoby równoznaczne z pozbawieniem poszkodowanego możliwości dokonania wyboru warsztatu, w którym chce naprawić samochód. Biorąc pod uwagę powyższe stanowisko nie jest uzasadniony także zarzut strony pozwanej, iż poszkodowany wbrew obowiązkowi wynikającemu z przepisu art. 354 § 2 k.c. nie współdziałał z ubezpieczycielem w zakresie racjonalizowania kosztów naprawy pojazdu. Z powołanego przepisu wynika jedynie, że na poszkodowanym ciąży jedynie obowiązek zapobieżenia powiększaniu szkody, którego z pewnością nie można rozumieć jako wyłączenia zasady pełnej odpowiedzialności czy obowiązku przywrócenia stanu poprzedniego tj. sprzed powstaniem szkody.

Wskazać należy także, że unormowania rozporządzenia Komisji Europejskiej nr (...) z dnia 27 maja 2010 roku w sprawie stosowania art.101 ust.3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych w sektorze pojazdów silnikowych (Dz.U.L.129/52 z dnia 28 maja (...)) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 .10.2010 roku w sprawie wyłączeń określonych porozumień wertykalnych w sektorze pojazdów samochodowych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję (Dz.U.Nr 198,poz.1315) nie ograniczają praw poszkodowanego do żądania ustalenia odszkodowania z uwzględnieniem cen części oryginalnych (Vide : postanowienie składu 7 sędziów SN z dnia 20.06.2012 roku , III CZP 85/11).

W niniejszej sprawie odpowiedzialność pozwanego za skutki zdarzenia z dnia 09. 03. 2021 roku co do zasady była bezsporna. Pozwany przyznał bowiem, że w dniu zdarzenia był ubezpieczycielem sprawcy szkody w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów za szkody spowodowane ruchem pojazdu. Spór natomiast dotyczył wysokości poniesionej przez powoda szkody związanej z naprawą pojazdu oraz zasadności zwrotu kosztów prywatnej kalkulacji naprawy.

Nie ma też wątpliwości, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany dobrowolnie wypłacił poszkodowanej (zbywcy wierzytelności) część odszkodowania, uznając tym samym swoją odpowiedzialność. Pozwany podniósł natomiast, że wypłacona poszkodowanej (nabywcy wierzytelności) kwota odpowiada wysokości poniesionej przez nią szkody.

Ustalenie wysokości kosztów naprawy pojazdu wymagało wiadomości specjalnych. Obie strony zgłosiły w tym zakresie wnioski o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego. Biegły sądowy P. L. (1) w swojej opinii przedstawił dwa warianty kalkulacji naprawy. W pierwszym wariantcie, zakładającym wykorzystanie nowych, oryginalnych części zamiennych z logo producenta (jakość „O”) oraz według średnich cen robocizny stosowanych w wyspecjalizowanych warsztatach, koszt naprawy wyniósłby 5.692,43 zł. W drugim wariantcie, zakładającym zastosowanie nowych, oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu oraz logo producenta części (dostępnych części alternatywnych, jakość „O i , (...)) oraz według średnich cen robocizny stosowanych w wyspecjalizowanych warsztatach, biegły wycenił naprawę na tą samą kwotę. Trzeci wariant przy zastosowaniu zamienników jakości P i (...) to kwota 4. 010, 61, ale w tej jakości uszkodzony samochód nie miał części. zł.

Z uwagi na to, że biegły wskazał, że w obu wariantach naprawy jakość byłaby wysoka i tożsama, Sąd uznał, iż należy przyjąć kwotę naprawy opisaną w wariantcie pierwszym. Zatem szkoda w pojeździe poszkodowanego wyniosła 5. 692, 43 zł. Uwzględniając kwotę wypłaconego poszkodowanej w toku postępowania likwidacyjnego dochodzone roszczenie było w pełni zasadne. (pkt 1 wyroku) do wypłaty pozostała zatem jeszcze kwota 4.793,75 zł.

Ponadto, sąd uznał za zasadne w całości żądanie powódki zwrotu poniesionych kosztów prywatnej ekspertyzy (kalkulacji) w wysokości 300,00 zł, albowiem poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne (vide : uchwała SN z dnia 18.05.2004 roku , III CZP 24/04 i jej uzasadnienie). Tylko dzięki prywatnej opinii strona powodowa mogła ustalić konkretną różnicę między hipotetyczną szkodą a odszkodowaniem wypłaconym. W konsekwencji pozwoliło to na sformułowania żądania w pozwie. Koszt prywatnej opinii, w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą, ulegającą naprawieniu ramach normy wyrażonej w art. 361 k.c. Wobec faktu, że powódka nabyła wierzytelność i związane z nią prawa w drodze przelewu wierzytelności, w tym wierzytelności przyszłe wynikające ze szkody, a koszt prywatnej opinii pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z powstałą szkodą, bez znaczenia pozostają podnoszone przez stronę pozwaną twierdzenia, jakoby powodowi nie należał się zwrot kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy, gdyż kosztów takich nie poniósł poszkodowany. W judykaturze SN wyrażono pogląd, iż nabywcy – w drodze przelewu wierzytelności, odszkodowanie za szkodę komunikacyjną przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot uzasadnionych kosztów ekspertyzy zleconej osobie trzeciej tylko wtedy, gdy jej sporządzenie było w okolicznościach sprawy niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania (Vide: uchwała SN 7 sędziów z dnia 29.05.2019 roku, III CZP 68/18) .

Natomiast odsetki naliczane od kwoty 492,00 zł zasądzono w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2019 r. poz. 2214 j.t.) zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu w punkcie III. Wyroku orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. przy czym obejmują one opłatę od pozwu 200,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika z opłatą skarbową 917,00 zł i poniesione wydatki (750 zł).